

پرواز خنده در کلاس

اعظم لاریجانی

معلمی که هنوز احساسات کودکی خود را فراموش نکرده است، می‌تواند دنیا را از چشم کودکان ببیند. او درک می‌کند آن‌ها چقدر خندیدن را دوست دارند و چقدر بی‌دلیل دل به خنده می‌سپارند. این معلم ابایی ندارد از اینکه خودش کارهای عجیب و غریب کند یا به دانش‌آموزان اجازه‌ی چنین کارهایی را بدهد تا کلاسی نشاط‌آور ایجاد کند که صدای خنده در آن بپیچد. او می‌داند خنده تجربه‌ی عاطفی مشترکی است که حاضران کلاس درس را با هم متحد و بین او و دانش‌آموزانش پیوندی قوی ایجاد می‌کند. چنین معلمی هدفش این است که بچه‌ها در کلاس احساس راحتی و نشاط کنند، معلم را کنار خود ببینند و به موضوع یادگیری علاقه‌مند شوند. در کلاس او درس و تفریح مرزی ندارند، آموختن لذت‌بخش است و تفریح آموزنده. در چنین کلاسی آنچه دانش‌آموزان می‌آموزند، در جان و دلشان رسوخ می‌کند و ماندگار می‌شود.

معلم طنز از ایجاد چنین حس نشاطی استفاده می‌کند تا آن که کسل است شاداب، آن که بی‌قرار است آرام، آن که بی‌توجه است کنجکاو و آن که بی‌علاقه است، علاقه‌مند شود و سرزندگی در کلاسش جریان یابد. او خوب می‌داند این احساس سرزندگی خلایق را هم در معلم و هم در دانش‌آموزان توسعه می‌دهد.